

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1440/2022
19.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бориса Зорко, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 831/21 од 18.03.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 441/22 од 13.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2023. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бориса Зорко, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 831/21 од 18.03.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 441/22 од 13.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 831/21 од 18.03.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 4 (четири) године не учини ново кривично дело.

На основу одредбе члана 89а Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном па је окривљеном забрањено приближавање оштећеној ББ на удаљености мањој од 100 метара и даље узнемиравање оштећене у трајању од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се мера може укинути пре истека времена за које је одређена, ако престану разлози због којих је одређена.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да оштећеној ББ плати трошкове кривичног поступка, на име награде и нужних издатака пуномоћника, о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем, док је оштећена ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 441/22 од 13.10.2022. године, одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и жалба браниоца окривљеног АА са допуном од 04.10.2022. године и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Борис Зорко, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, коју конкретизује истицањем повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде у смислу одредбе члана 423. тачка 1) ЗКП и окривљеног АА ослободи од оптужбе уз укидање изречене мере или да укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно поступање и одлуку другостепеном суду пред измењеним већем. Предложио је да буде обавештен о седници већа.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Неосновани су наводи браниоца окривљеног којима указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да радње окривљеног АА описане у изреци првостепене пресуде не садрже сва законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим. Наиме, по ставу браниоца, у односу на догађаје који су описани у изреци првостепене пресуде није наведена законом предвиђена последица овог кривичног дела, као битан елемент предметног кривичног дела, а која може бити угрожавање спокојства, угрожавање телесног интегритета или угрожавање душевног стања.

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање

члана своје породице, док је ставом 2. истог члана прописан тежи облик овог кривичног дела и то ако је при извршењу дела из става 1. овог члана коришћено оружје, опасно оруђе или друго средство подобно да тело тешко повреди или здравље тешко наруши.

Код кривичног дела насиље у породици из члана 194. Кривичног законика, ради се о такозваној „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. Кривичног законика – примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање, чиме учинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или/и душевно стање оштећеног.

Изреком правноснажне пресуде утврђено је да је окривљени АА у периоду од марта месеца 2018. године до 13.12.2020. године, у више наврата, применом насиља, претњом да ће напасти на живот и тело и дрским и безобзирним понашањем, угрожавао спокојство своје супруге оштећене ББ, користећи (приликом догађаја од 13.12.2020. године) средство подобно да тело тешко повреди, а у месту и на начин ближе описан у изреци пресуде.

Имајући у виду наведено као и цитиране законске одредбе, по оцени Врховног касационог суда, из изреке правноснажне пресуде, јасно произилази да се примена насиља од стране окривљеног према оштећеној ББ и претња да ће напасти на њен живот и тело, као и дрско и безобзирно понашање према оштећеној, као радњи извршења предметног кривичног дела, односе на све догађаје описане у изреци пресуде, у којој је јасно утврђен контекст насиља од стране окривљеног према члану своје породице – супруги, а угрожавање спокојства оштећене, последица је догађаја који су се догодили током месеца марта 2018. године, у периоду од јуна до децембра 2020. године и дана 13.12.2020. године, и описана је у изреци пресуде.

У изреци је наведено и да је окривљени био свестан свога дела и хтео његово извршење и да је био свестан да је његово дело забрањено, као и да је приликом догађаја од 13.12.2020. године поступио у стању смањене урачунљивости, али не битно.

Стога су у изреци правноснажне пресуде, по оцени овога суда, јасно описани сви битни елементи, како објективни, тако и субјективни, кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радње извршења предметног кривичног дела не садржи све битне елементе тог кривичног дела односно да не садржи последицу кривичног дела и да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У осталом делу поднетог захтева бранилац окривљеног указује на недостатке образложења побијаних пресуда у погледу разлога везаних за последицу кривичног дела и субјективни однос окривљеног према учињеном кривичном делу, што представља битну

повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, па имајући у виду да наведена повреда није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао. Поред тога, нису разматрани ни остали наводи браниоца окривљеног, којима полемиче са појмовима „поремећени односи“ и „свађа“ и изведеним доказима, а из разлога јер ови наводи по налажењу овога суда представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и изношење личног става браниоца окривљеног, односно повреду члана 440. ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП, такође не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца. Из истих разлога, овај суд није разматрао ни наводе браниоца - да другостепени суд није разматрао наводе допуне жалбе од 04.10.2022. године, а који представљају повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, то је Врховни касациони суд, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић